

тель до самата си смъртъ. Въ това време Охридъ щомъ токмо стана Столица на Българскійтъ царь, то и Охридскытъ отъ Юстиніана дядены църковны права, съ които българската църковь ся ползуваше послѣ отъ какъ пріаха Българетъ първыйтъ си Архіепископъ изъ Цариградъ и съ които ся украшаваха Преслава и Доростоль — Столицы на Българско царство, пакъ си дойдоха, казваме, тия права наедно съ царствующійтъ българскій владѣтель на първото си мѣсто — Охридъ и явно ся показаха въ лице на самыйтъ Архіепископъ Охридскій и всея Българіи (а), и си останаха томо неотлжчны до 1767 година, когато Цариградскій Патріархъ Самуилъ Византинъ коварно ги уграбна.

Въ истинността на гореказаното мы можеме да ся увѣриме изъ това, що Цариградскій царь Василій Багрянородный Българоубійца послѣ смъртыта на Българскійтъ Царь Самуила и на неговытъ сынове Гавріила и Іоанна (1014 — 1019 год.), когато покори Българіѣхъ подъ своя власть и ѣхъ подчини на свой царскій престолъ, той остави Българытъ и въ гражданско и въ църковно отношеніе камъ той престолъ исто така, каквото ги найде и подъ Самуиловото управленіе (б). И особенно за църковнытъ привелегїи на Архіепископа Охридскаго и всея Балгаріи мы имамы ясно доказателство въ една отъ Василиевы узаконителны грамоты, съ която онъ потвърждава всичкы тия права, които Юстиніанъ Великій даде на Охридска Архіепископія и койкто грамотѣхъ Василій безъ да ся отнесе до свойтъ

(а) *Memor. popul. T. II. pars II. pag. 641. sub. an. 1017-1019. Ahris vero Metropolis erat totius Bulgariae et regia regum Bulgariae. — Ipsa est nominatissima illa Justiniana Prima, Justiniani patria, qua Ecclesiasticis, qua politicis supra plurimas urbes euecta.*

(б) *Memor. popul. T. II. pars. II. pag. 653. § 180. Nam. Basilus quidem Imperator, quo tempore subegit Bulgaros, nihil prorsum immutarat, sed omnia pristina conditione manere parmiserat, neque a Samuelis exactione aliam instituit. —*